

CONCURS DE MICRORELATS

VIII EDICIÓ - ANY 2023

LLENGUA - CULTURA - LLIBERTAT

Llengua morta

Mentre camina, l'home s'adona que la maleta que arrossega és entreoberta, i que de la boca oberta del cap decapitat que hi ha a dins en penja una llengua que gairebé arrossega per terra. Té pressa i vol deixar enrere l'Institut Ramon Llull d'aquella ciutat al més aviat possible. Ja no hi quedava ningú viu, però qui sap si justament avui un doctorand o un estudiant d'intercanvi s'hi vulgui acostar i vegi tot el que hi ha passat abans ell no agafi el tren.

–Sents aquella sirena? Li diu el cap des de dins de la maleta. –Diria que et venen a buscar...

L'home creu sentir la sirena però, posant-hi els cinc sentits, ho descarta i es calma. Mira la maleta i li contesta:

–Xst!

–Ara fas callar les maletes? Diu el cap –Soc mort, recordes? Només soc la teva consciència ressonant-te al cervell però, si m'hi obstino, puc obsessionar-te fins que confessis a crits els teus pecats.

–Ves a la merda. Li contesta l'home. –T'amago a la maleta perquè exhibir-te seria incòmode com un sensesostre a la porta d'un hotel de luxe, però a ningú li importa una merda el que faci amb tu.

La veu de la maleta queda en silenci. La llengua torna a penjar i l'home travessa el carrer fent cap a l'estació.

Jaume Juliana Pujolar
Primer premi

ORGANITZA



HI COL·LABORA



CONCURS DE MICRORELATS

VIII EDICIÓ - ANY 2023

LLENGUA - CULTURA - LLIBERTAT

Paraules de goig i dol

Avui marxo. Deixo rutines, lloc i gent per cercar nous costums, paratges estranys i desconeguts que em deixin empremta.

Obro la maleta i penso què necessitaré.

Poso els *això no és res*, la veu de la mare tenint cura de les nafres als meus genolls de marrec. L'arròs socarrimat que va fer esclatar les rialles a aquell sopar familiar creant més records que enutjos. Els saltamartins que empaitava els dies de sol i herbes altes, esmunyedissos, empesos pels meus precés de curiositat per empresonar-los entre els dits. Els lladruccs travessant la reixa que em feien por i m'obligaven a canviar de vorera fins que un dia, valent, vaig descobrir que eren súpliques per espantar la soledat i demanar un amic. Els batecs esbojarrats el primer cop que vaig fregar la teva pell abans del petó que ho va començar tot. Una mica del silenci que es va fer quan vas dir que volies un oratge amb noves olors i altres mans que t'acaronessin el cabell. Les fulles del bosc que xiuxiuejaven al meu pas mentre cercava un perquè. Un bon tros d'aquell buit que em trinxava en recordar els mots que em vas ensenyar.

El crit sense so que em va convèncer d'anar-me'n.

Quantes paraules ja escoltades fan falta per refer algú trencat?

Eduard Martí Blanch
Segon premi

ORGANITZA



HI COL·LABORA



CONCURS DE MICRORELATS

VIII EDICIÓ - ANY 2023

LLENGUA - CULTURA - LLIBERTAT

Solitud

D'ençà que habito en aquest paratge remot sobrevisc de la millor manera que puc. Allò que abans semblava important ara són fútils. I el temps ha deixat de ser una mesura.

De vegades, la marea porta fins a la platja objectes fascinants. Jo els recullo i els dono una nova oportunitat. El sol, per fi, ha fet la seva feina i ha eixugat les pàgines del llibre que ha navegat a la deriva, ves a saber des d'on, fins a arribar a les meves mans. Com un regal dels déus escollit especialment per a mi.

Me l'atanso als narius i imagino la flaire de llibre nou. Aquest fa sentor acre, però els meus llavis esbossen igualment un somriure. Acaricio la portada. Llegeixo en veu alta: *Solitud*, per sentir-me. El fullejo. El paper té un tacte rugós, encartonat, i algunes lletres tenen la tinta correguda o esborrada; això no em tira enrere: *P*ssat Ridorta hav*en atrapat un carro que feia la m*teix* via q** ells [...] La Mila, al**hores, es preg*n-tà...*

Tot d'una se sent el xiulet d'un vaixell, el primer que passa tan a prop. *Una més, dic. Una pàgina més i demano ajuda.* Però, aquí, el temps no és temps i m'acabo perdent entre les meves enyorades paraules.

Núria Pelegrí Bobet
Tercer premi

ORGANITZA



HI COL·LABORA



CONCURS DE MICRORELATS

VIII EDICIÓ - ANY 2023

LLENGUA - CULTURA - LLIBERTAT

La biblioteca perduda

El 27 de gener van entrar a Badalona i la ciutat bullia. Als de la *Frecce Verdi* els van ordenar d'acompanyar els falangistes desbocats i al Fabrizio li va tocar un grup que es dirigia a una casa preciosa, prop de la platja, on vivia un intel·lectual. Les camises blaves, amarades de suor, llençaven els objectes des del balcó del segon pis. —Mort a la intel·ligència!—cridaven, mentre llibres, quadres i mobles esclafien a les llambordes. Els van apilar al bell mig del carrer per fer-ne una foguera. La turba aclamava excitada, però, entre les ombres, es respirava el dol del veïnat.

«Malaguanyat piano» va pensar en Fabrizio. «Tants anys de feina del lutier per a no res, com si la fusta tingués bàndol... ». De cop i volta, una quartilla que giravoltava, va topar amb el seu pit. Era una fitxa ortogràfica, però ell només va entendre una paraula: fugir. Va pensar que s'assemblava molt a l'italià, "*fuggire*", i sempre més la va recordar, com un petit regal dins d'aquella guerra fratricida.

Per sort, les paraules no viatgen en maletes. Les persones som paraules i aquella nit, el llegat del Mestre Pompeu no va cremar. Viatjava amb el filòleg, Agullana amunt, camí de l'exili.

Étienne Pagès Gaulier
Accèsit

ORGANITZA



HI COL·LABORA

